

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného : **J. U.**, bytom M., zastúpený JUDr. A. M., advokátom v R., proti povinnej : **L.**, o **vymoženie 103,73 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 687/2008, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. P. H. so sídlom R., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. augusta 2013 sp. zn. 2 CoE 148/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. augusta 2013 sp. zn. 2 CoE 148 /2013 **o d m i e t a** .

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor JUDr. P. H. 7. mája 1999 podal na Okresný súd Revúca žiadosť o udelenie poverenia na základe rozsudku vydaného Okresným súdom Revúca z 28. januára 1999 č. k. 2 C 348/1998-7. Okresný súd Revúca 14. mája 1999 vydal poverenie č. X. na vykonanie exekúcie podľa § 45 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok).

Uznesením z 23. februára 2011 č. k. 4 Er 687/2008-14 Okresný súd Revúca vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že povinná bola 14. decembra 2010 vymazaná z Obchodného registra (v exekučnom konaní predstavuje zánik právnickej osoby v priebehu konania bez právneho nástupcu dôvod, pre ktorý nie je možné exekúciu vykonať). Z tohto dôvodu exekučný súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil

za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil aplikáciou § 203 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. januára 2002, podľa ktorého, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Exekučný súd dospel k názoru, že oprávnený v danej veci nezavinil zastavenie exekúcie a nemohol predvídať dôvod jej zastavenia, ktorým bol zánik povinnej.

Na odvolanie súdneho exekútora Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 23. augusta 2013 sp. zn. 2 CoE 148/2013 uznesenie Okresného súdu Revúca z 23. februára 2011 č. k. 4 Er 687/2008-14 v tretej výrokovej vete, v ktorej bolo rozhodnuté o trovách exekúcie potvrdil. Námietku odvolateľa, že oprávnený mohol predvídať vyhlásenie konkurzu na povinnú, pretože oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie 30. apríla 1999 a Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 17. mája 1999 vo veci vedenej pod sp. zn. 46-24K 435/1998 vyhlásil konkurz na povinnú, z ktorého dôvodu mal oprávnený predvídať vyhlásenie konkurzu, považoval za nedôvodnú. Uviedol, že oprávnený nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nakoľko návrh na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený 30. apríla 1999 a konkurz na povinnú bol vyhlásený 17. mája 1999, t. j. po začatí exekučného konania. Oprávnený sa mohol o vyhlásení konkurzu dozvedieť až po vydaní uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok povinnej. Oprávnený podal návrh na exekúciu v čase, keď povinná bola riadne zapísaná v obchodnom registri a vykonávala podnikateľskú činnosť, a teda oprávnený mohol predpokladať, že jeho pohľadávka bude vymožená. Povinná bola vymazaná z Obchodného registra v roku 2010, teda 11 rokov od podania návrhu na vykonanie exekúcie, čo oprávnený nemohol, ani pri náležitej opatrnosti predvídať a túto situáciu svojím konaním nezapríčinil. Ďalej odvolací súd podotkol, že v prípadoch, v ktorých povinná nemôže splniť povinnosť zaplatiť exekútorove trovy z objektívnych dôvodov, je spravodlivé, aby trovy exekúcie znášal oprávnený. V tomto prípade však exekúcia bola zastavená z dôvodu výmazu povinnej z Obchodného registra. Z tohto dôvodu nie je splnená podmienka podľa § 203 Exekučného poriadku na to, aby súd zaviazal na uhradenie trov exekučného konania oprávneného. Navyše podotkol, že v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok povinnej si súdny exekútor mohol trovy exekúcie ako pohľadávku voči povinnej prihlásiť do konkurzného konania.

Proti tomuto uzneseniu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa jeho názoru okresný, ale aj krajský súd nesprávne rozhodli o trovách exekúcie, keď na vec aplikovali § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. V danej veci bolo potrebné o trovách rozhodnúť podľa ods. 2, v ktorom oprávnený musí uhradiť trovy exekúcie, aj keď nezavinil zastavenie exekúcie. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 5 M Cdo 16/2011, sp. zn. 3 M Cdo 10/2011, sp. zn. 6 M Cdo 7/2012, sp. zn. 7 M Cdo 5/2011 atď.), teda sa jedná o rozhodnutia, v ktorých najvyšší súd rozhodoval o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora), ktorými jasne deklaroval, že v prípade ex offo výmazu povinnej trovy znáša oprávnený, teda súd je povinný zastaviť exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku a nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, pokiaľ sa rozhodnutia týkajú exekučných vecí začatých pred 1. februárom 2002.

Oprávnený sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora ako subjektu oprávneného podať tento opravný prostriedok (podľa § 37 ods. 1, druhá veta Exekučného poriadku, súdny exekútor je, pokiaľ sa rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania), smeruje proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu, a preto prípustnosť dovolania je potrebné posúdiť podľa § 239 O.s.p. V ustanoveniach § 239 ods. 1, 2 O.s.p. sa uvádzajú uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1, 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanej veci vylúčená.

Vzhľadom na obsah dovolania a zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., dovolací súd sa zaoberal prípustnosťou dovolania podľa § 239 O.s.p. a zaoberal sa otázkou, či konanie nie je postihnuté s niektorou z väd vymedzených v § 237 O.s.p. Podľa predmetného ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je predmet konania významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. súdny exekútor nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení, preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd sa zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Poľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok a pod.).

Dovolateľ v dovolaní namietal vecnú nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa nepriznávajúce mu náhradu trov exekúcie. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa však rozumie nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a chránených záujmov. Odňatie

možnosti konať pred súdom nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súdy dospeli pri posudzovaní dôvodnosti dovolateľom uplatneného nároku na náhradu trov exekúcie. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci nie je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ním súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť, ani procesné práva účastníka. Či súdy napadnuté rozhodnutie založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci, súdnemu exekútorovi tým neodňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Prípustnosť dovolania v danom prípade nie je možné vyvodiť z § 239 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd odmietol dovolanie z procesných dôvodov, z ktorého dôvodu sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

Dovolateľ nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo oprávnenému podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová